

en saadan Tingenes Stilling, saalænge man ikke alvorlig har fralagt sig enhver mulig Bestræbelse i denne Retning, saalænge man ikke bestemt har angivet den Retning, hvortil man vil gaae, ja ikke engang antydet, hvorledes man forstaaer det mangetydige Begreb om en fælles Forfatning, saalænge er det efter min fulde Overbevisning et Brud paa det, man skylder sit Fædreland, at vedtage en vigtig Lov af den foreslaaede Art, uden mindste Sikkerhed for, at ikke nogle og tyve Høstener kunne bewirke Forandring i hvilket som helst, vor fremtidige Soldlovgivning vedkommende, Forhold. Men man er ikke blevet staaende ved at tillægge os slige Motiver; man har paastaet, at netop nu er det det beleilige Dieblit, og at, naar vi ikke benyttede dette nu, saamaatte vi befrygte, at Høstener traugtes ind under en fælles Soldforbindelse med Hamborg; har man da ikke umiddelbar derefter sagt, at det er Udlandet, som er saa vred over, at vi ikke strax ville antage denne fælles Forbindelse? Altsaa i det ene Dieblit, naar det kan tjene Os Paastand, siger man, at vi af Frygt for Udlandet strax maae inddrage Høstener i vor Soldforbindelse, men i det andet Dieblit paastaer man, at Udlandet passer paa og vil hindre Forbindelsen, og at vi altsaa af den Grund maae skynde os og søge at bringe denne Forbindelse istand. Hvilken Selvmødsigelse i en saa høist alvorlig Sag! Hvor kan man dog saaledes i det ene Dieblit gaae ud fra een Anskuelse om historiske og politiske Forhold og i det næste fra en derfra grundforskjellig? I samme Dieblit, man besylder os for at ville forcere Fællesforfatningen, udraaber man den Besyldning imod os: I ville kuldaste Fællesforfatningen, I ville ingen virkelig Genhed, I ville incorporere Slesvig og udsondre Høstener! Men kan der da gives noget stærkere Bevis paa, at man virkelig vil en fælles Genhed, fordi denne nu eengang er bleven nødvendig, end det, at man forcerer Grundprincipet, det Væsentlige, det egentlig Afgjørende i Fællesforfatningen? Er der noget Urigtigt deri? Lad os for et Dieblit vende Sagen om og tænke os, at Ministeriet foreslagde os Udkastet til en Fællesforfatning, og at vi saa dertil svarede: Nei, vi ville ikke tage

en saadan Fællesforfatning, vi ville vente, til vi først have faaet en Soldeenhed (Hør!). Bilde man da ikke med Joie kunne sige til os: Hvor kunne I fremsætte en slig Paastand, er det ikke netop at gaae den naturlige Vej, først at søge de væsentligste og dernæst de mindre vigtige Anliggender ordnede? Bilde man ikke under den nævnte Forudsætning med Joie kunne reise denne Bepreidelse mod os? Men, hvor kan man da nu finde det uberettiget af os, at vi ønske at gaae den naturlige Vej, først at lægge Grundvolden, inden man opfører en Etage?

Det høitagne Ministerium har ikke selv anført mange Grunde for det foreliggende Forslag. Det har væsentligt støttet sig til, at der ikke var Grund til at vise Ministeriet Mistillid. Jeg kan til en vis Grad indrømme dette, dog ikke aldeles ubetinget. Den hele Maade, hvorpaa adskillige af de vigtigste Medlemmer af Ministeriet ere optraadte her i Thinget, har nemlig ikke været stiftet til at indgyde Tillid. Jeg behøver i saa Henseende blot at henpege til den ærede Krigsminister og til den ærede Finantsminister, forsaavidt Styrelsen af Slesvig og Høstener henhører under ham, idet det vil erindres, at Udgifter, der ere blevne negtede af den danske Rigsdag, ere blevne udræbde af slesvig og høstener Rasse, hvorved vor hele Stattenegtelseret er bleven desavoueret. Det er da et Forhold, som ikke ubetinget er stiftet til at indgyde Tillid. Men, naar man fordrer et meget stærkt Tillidsvotum — og det gjør man, naar man forlanger, at man skal gaae ind paa vigtige Sager, uden at der aabnes nogen Udsigt til, hvorledes de skulde kunne ordnes —, saa er det heller ikke nok, at man selv drifter sig til at sige: vi have ikke fortjent Mistillid! Naar det er det Meste, Ministeriet drifter sig til at sige om sig selv, hvorledes kan det da forlange et saa betydeligt Tillidsvotum, som Vedtagelsen af Udkastet vilde være for Ministeriet?

Foruden dette Hovedargument har Ministeriet anført Hensynet til Udlandet. Jeg kan nu ikke være ganske enig i, at Udlandet urger denne Sag saa meget; tværtimod, de Forhandlinger, der foreligge os, tyde paa en større Over fra den danske Regjerings Side end fra